

***Res no és real* - David Gálvez**

Res no és real és el segon llibre de David Gálvez (Vilanova i la Geltrú, 1970), o sigui, el més difícil. Si el primer ha estat ben rebut, com és el cas, inevitablement les expectatives augmenten. El perill no és només repetir-se, sinó errar el camí, perquè dos passos ja impliquen una direcció. L'encert de Gálvez és haver escrit un llibre que només té en comú amb el primer l'editorial. Si l'envoltura metaliterària de *Cartes mortes* podia beneficiar-se de les simpaties del lector cap a Julio Cortázar, el segon presenta una distopia nova de trinca, sense complicitats ni concessions al costumisme.

El narrador de *Res no és real* és membre d'una societat que viu en un immens monocultiu de maduixes i que es troba sotmesa a uns "vigilants" desconeguts i arbitraris. En la primera meitat del llibre, plantejat com un diari personal, el narrador descriu les lleis i els costums que regeixen el seu món; en la segona, desenvolupa una peripècia familiar.

Tota societat genera un control de la memòria personal i col·lectiva, un llenguatge propi, en aquest cas en mans d'uns especialistes anomenats "vigilants de les paraules". El vocabulari del narrador està socialment limitat, i alhora augmentat per uns neologismes que ajuden el lector a endinsar-se en el funcionament de la societat de les maduixes, els membres de la qual viuen sobreprotegits i limitats com si estiguessin en un hivernacle.

En la mesura que la distopia, tancada en si mateixa, és transmesa per un narrador intern, el lector sofreix la mateixa incertesa que la resta d'habitants dels camps de maduixes. Tot i que el text no inclou pistes sobre les interpretacions possibles, personalment m'inclino per la política i la metafísica. En alguns passatges s'allunya de la nostra experiència, però en d'altres s'hi acosta prou: "Els pares saben que de mica en mica la infantesa deixarà de ser. Saben que s'imposarà la feina, les desaparicions, els horrors, la repetició de les rutines." Els habitants dels camps, gregaris com el pugó, han de decidir si s'adapten o es rebel·len, o si tan sols analitzen. L'horitzó de possibilitats sembla limitat a viure en "Camps de maduixes per sempre", com cantaven els Beatles. L'opacitat de *Res no és real* resulta tan elevada que podria ser un guió de Franz Kafka per a una pel·lícula de Night Shyamalan.